

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2013. évi július hó 3. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság a hivatali vesztegetés büntette miatt a **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék B.132/2012/38. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy

- a hivatali vesztegetés büntettének minősítése helyesen a Btk.293.§ (1) és (2) bekezdése;
- a szabadságvesztés végrehajtását 2 (kettő) évi próbaidőre felfüggeszti;
- mellőzi a közügyektől eltiltás mellékbüntetés és a vagyonelkobzás alkalmazását.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

A Kaposvári Törvényszék B.132/2012/38. számú, 2013. január 31. napján kelt ítéletével a vádlottat hivatali vesztegetés büntette miatt 1 év börtönre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte, egyben a vádlottal szemben 100.000 forint vagyonelkobzást rendelt el és kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A törvényszék ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása végett, a vádlott és védője felmentésért jelentettek be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a vádlottal szemben kiszabott büntetés súlyosítására tett indítványt. A védelem a másodfokú eljárásban elsősorban bűncselekmény hiányában, másodsorban bizonyítottság hiányában a vádlott felmentését indítványozta.

A kölcsönösen bejelentett fellebbezések alapján eljárva az ítéltábla a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást felülbírált. A felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályok maradéktalan betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást, a

bizonyítékokat beszerezte és értékelte, indokolási kötelezettségének is mindenben eleget tett.

A megállapított tényállást a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontjára - mindössze az alábbiakkal egészíti ki.

A vádlott gondoskodik élettársáról és annak tizenhét éves gyermekéről is.

A fenti kiegészítéssel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mentes a megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul és irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A törvényszék a vádlott tagadásával szemben a tényállást elsősorban **tanú1** tanúvallomása alapján állapította meg. Részletes és meggyőző indokát adta annak, hogy a vádlott védekezésével szemben miért **tanú1** vallomását fogadta el. Ennek a mérlegelésnek a helyességét támasztja alá az a körülmény, hogy **tanú1** és az ő vallomását megerősítő **tanú2** a vádlott szempontjából teljességgel érdektelennek tekinthető. A vádlott a tanúkkal a vádbeli esetet megelőzően nem találkozott, őket nem ismerte, így egyik tanúnak sem állt érdekében az, hogy a vádlottra valótlan tartalmú terhelő vallomást tegyen.

A tanúk vallomásában foglaltakat megerősíti az a körülmény is, hogy a diszkóban tanúsított magatartását megelőzően a vádlott már ismerőseinek, **tanú3**nak a lakásán is érdeklődött afelől, hogy ki rendőr a társaságban.

A fenti bizonyítékokra és az elsőfokú bíróság által is hivatkozott körülményekre tekintettel aggálytalanul elfogadható az elsőfokú bíróság által megállapított tény, hogy a vádlott pénzt ajánlott **tanú1**nek arra az esetre, ha az általa megjelölt személyekről olyan adatokat szolgáltat, melyekhez a rendőrség számítógépes rendszeréből fér hozzá.

A bizonyítékok logikai hibáktól mentes értékelése alapján a megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére, így a védelemnek a bűnösséget támadó fellebbezése nem vezethetett eredményre.

Az elsőfokú bíróság a vádlott cselekményét ítéletének meghozatalakor az anyagi jogszabályoknak megfelelően minősítette.

2013. július 1. napján hatályba lépett a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény, tehát a cselekmény jogerős elbírálásakor már más büntető jogszabály hatályos, mint a bűncselekmény elkövetésekor, illetve annak elsőfokú elbírálásakor volt.

A Btk.2. § (1) bekezdése értelmében „A bűncselekményt - a (2)-(3) bekezdésben foglalt kivételekkel - az elkövetése idején hatályban lévő büntető törvény szerint kell

elbírálni.

A (2) bekezdés szerint „Ha a cselekmény elbírálásakor hatályban lévő új büntető törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálendő el, akkor az új büntető törvényt kell alkalmazni.”

A fellebbviteli bíróságnak ezért állást kellett foglalni a Btk.2.§-a alapján abban a kérdésben, hogy melyik törvényt kell alkalmazni.

A vádlott által elkövetett bűncselekmény különös részi törvényi tényállása a hatályos és a korábbi büntető jogszabályban lényegében azonos, mint ahogy a büntetési tételkeret is. Az alkalmazandó jogszabály eldöntéséhez azonban nem elegendő a különös részi rendelkezések összevetése, szükséges az általános részi rendelkezések összehasonlítása, a bírói gyakorlat értelmében az enyhébb elbírálás kifejezés minden büntetőjogi jogkövetkezményt magában foglal.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a feltételes szabadságra vonatkozó kedvezőbb rendelkezésekre figyelemmel a vádlott esetében a 2012. évi C. törvény enyhébb elbírálást eredményez, ezért a fellebbviteli bíróság az elbírálás idején hatályos új jogszabályt alkalmazta.

Az új büntető törvény alkalmazására figyelemmel pontosítani kellett a vádlott által elkövetett bűncselekmény különös részi megjelölését, amely a hatályos Btk.293.§ (1) bekezdésébe ütközik, és a (2) bekezdés szerint minősül.

Az irányadó tényállás alapján megállapítható, hogy a vádlott és **tanú1** között lezajlott beszélgetés számos bizonytalan körülményt tartalmazott. Nem mondta el a vádlott, hogy kiről és milyen adatokra kíváncsi, és nem közölte azt sem, hogy ezeket az adatokat **tanú1**nek mikor kell beszereznie, milyen körülmények között kell átadni a vádlottnak. Mindez azonban a bűnösség megállapítását, a cselekmény minősítését nem érinti. Önmagában az a magatartás, hogy a vádlott pénzt kínált azért, hogy **tanú1** a rendőrség számítógépes rendszeréből bizonyos adatokat szolgáltatson neki, megvalósította a vesztegetés bűntettét. A további bizonytalan körülményeket pedig nem a cselekmény minősítése, illetve a bűnösség megállapítása körében, hanem kizárólag a büntetés kiszabása során lehet figyelembe venni.

A büntetés kiszabását meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen tárta fel, de azokat nem a súlyuknak megfelelően értékelte. A vádlott által elkövetett cselekmény megítélésekor nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy sem a jogtalan előny átadására, sem pedig a vádlott által kért adatok törvénytelen megszerzésére nem került sor.

A bűnösségi körülmények értékelése alapján nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottal szemben szabadságvesztés-büntetést szabott ki. A fentiekben írt körülmények azonban az elkövetett bűncselekmény konkrét társadalomra veszélyességét olyan mértékben csökkentik, hogy a vádlottal szemben a büntetési célok a szabadságvesztés-büntetés végrehajtása nélkül elérhetők. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság a vádlott büntetését a rendelkező részben írtak szerint akként enyhítette, hogy a büntetés végrehajtását a Btk.85.§ (1) és (2) bekezdése alapján 2 évi próbaidőre felfüggesztette, egyben mellőzte a közügyektől eltiltást.

Az új Btk. tükrében is irányadónak tekinthető 95. számú Büntető kollégiumi vélemény IV. pontja szerint a vagyonekobzás elrendelésének csak akkor van helye, ha az ígért vagyoni előny tárgya az elkövetést megelőzően az elkövető rendelkezésére állt és azt bizonyítottan arra szánta, hogy vagyoni előnyként a passzív vesztegetőnek juttassa. Jelen ügyben csak annyi állapítható meg kétséget kizáró módon, hogy a vádlott pénzt ígért **tanú1**nek. Nem bizonyított, hogy ez a 100.000 Ft a vádlott rendelkezésére is állt, bár az összeg nagyságára és a vádlott jövedelmi viszonyaira tekintettel ez valószínűsíthető. Arra azonban, hogy a vádlottnak szándékában is állt a pénz átadása, egyáltalán nincs bizonyíték. Így a vádlottal szemben a vagyoni jellegű intézkedés alkalmazásának nincs helye, ezért a másodfokú bíróság a terhelttel szemben a vagyonekobzást mellőzte.

A fentiekre tekintettel az ítélőtábla a törvényszék ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

P é c s, 2013. július 3.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Tóth Sándor s.k. előadó bíró, Dr.Halász Etelka s.k. bíró

A Kaposvári Törvényszék B.132/2012/38. számú ítélete a Pécsi Ítélőtábla Bf.I.113/2013/7. számú ítéletében írt változtatással 2013. július 3. napján jogerőre emelkedett és a felfüggesztett szabadságvesztés kivételével végrehajthatóvá vált.

.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke